

На риштуваннях інститутських новобудов

Все ширшого розмаху набуває соціалістичне змагання серед комсомольських організацій факультетів по введенню в дію інститутських новобудов, які зводяться руками самих же студентів.

Цінну ініціативу «Будуємо самі, будуємо для себе» підтримали нещодавно і аматори сцени нашого інституту. Колектив народного ансамблю танцю, зокрема, вирішив відпрацювати в позаурочний час тисячу людино-годин на спорудженні кафедри фізвиховання.

Кожного разу на будівельний майданчик виходить по 50—60 танцюристів. Вони вже відпрацювали на будові понад 500 людино-годин.

Д. РАХМАН,
керівник народного ансамблю танцю, заслужений працівник культури УРСР.

На знімку: група студентів радіотехнічного факультету на будівельному майданчику. На передньому плані — другокурсник Володимир Мосендз.

Фото О. Володимирова.

Люди кажуть: спасибі

Закінчилось трудове студентське літо. Відзвонили пісні навколо вечірніх багать, вгамувались спортивні пристрасті на стадіонах, а в пам'яті народній ще довго житимуть славні діла бійців студентських будівельних загонів.

В ці дні на адресу інституту надходять радісні повідомлення про трудову звитягу наших вихованців.

Тростянецький райком Компартії України висловлює сердечну вдячність бійцям студентських будівельних загонів «Механік» і «Буревісник» за велику допомогу господарствам району у справі будівництва і реконструкції об'єктів виробничого і соціально-культурного призначення.

Студзагонівці на чолі з М. Ковтюком та М. Пігуном своєю дисциплінованістю, сумлінністю в роботі і активною участю в громадському житті заслужили визнання і повагу у трудівників нашого району.

За підсумками третього трудового семестру

визнано кращими будівельні бригади М. Саліташа, І. Слюсаря та О. Ящука. По-ударному трудилися й інші колективи.

Зусиллями будзагонівців за час трудового семестру освоєно понад 350 тисяч карбованців капіталовкладень при плані 230 тисяч. Побудовано і здано під оздоблювальні роботи 5 одиниць квартирних житлових будинків для спеціалістів господарств, проведено реконструкцію чотирьох тваринницьких приміщень, двох зернохосовищ.

Студенти надавали також шефську допомогу сільським школам, працювали на спорудженні спортивних майданчиків та підсобних господарств, виступали перед трудівниками колгоспів з лекціями і концертами.

Бажаємо всьому колективу інституту нових успіхів в роботі по підготовці і комуністичному вихованню майбутніх спеціалістів.

В. ЛЕОНТЮК,
секретар Тростянецького райкому Компартії України.

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 30 (155)

Виходить раз
на тиждень

П'ятниця, 21 вересня 1984 року.

Ціна 1 коп.

ІДЕОЛОГІЧНУ РОБОТУ — НА РІВЕНЬ СУЧАСНИХ ЗАВДАНЬ

ПРОЧИТАВ статтю студента машфаку І. Богомолу «Емблема. А що за нею?» («За інженерні кадри» від 30 серпня ц. р.) і вирішив взятися за перо. Вважаю, що газета підняла надзвичайно важливу проблему. «Сліпе наслідування моди, — як пише автор, — завжди було нерозумним в усі часи. В наш час — тим

з'їзду нашої Комуністичної партії, 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.

Готуючись до цих знаменних дат, партійні і комсомольські організації факультетів покликані посилити ідейно-виховну роботу з молоддю. Дороговказом нам у цій справі служить Поста-

ням відстоювати свій політичний світогляд, словом і ділом впливати на інших.

Добитися цього можна лише завдяки систематичному і планомірному вивченню ленінської теоретичної спадщини.

Вивчати життєвий шлях рождя, гігантську роботу його думки — головне завдання комсомольців і мо-

шення організації всієї ідейно-виховної та ідеологічної роботи в колективі. Суть її полягає в тому, щоб наказом ректора створити на всіх факультетах секції кафедр суспільно-економічних дисциплін і покласти на них обов'язок по організації і координації політично-масової роботи в колективах. Керівниками

ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ

більше. Світ капіталу прагне нав'язати нам свою ідеологію будь-якими шляхами...»

На мою думку, оте сліпе наслідування моди, оте залопадиве підслухування перед деякими студентами-іноземцями, які торгують яскравим шматтям з ворожою нам символікою не що інше, як прагнення похизуватися собою, прагнення породжене здебільшого невідомістю окремих молодих людей. Проходять повз такі факти ми, ідеологічні працівники, не маємо права. Виховання молоді в дусі ідей марксизму-ленізму — одне з першочергових завдань нашої партії і народу.

Ми повинні озброїти кожну людину вмінням розбиратися в сучасній міжнародній обстановці, в проблемі боротьби молоді світу проти імперіалізму і війни, вмінням розкривати справжній зміст завуальованих під доброзичливістю антикомуністичних розглагольств наших ідейних ворогів.

В нашому інституті набуто певного досвіду ідейно-виховної роботи з молоддю. Однак, слід відверто сказати, що вона потребує значного вдосконалення.

Новий навчальний рік, що розпочався, передуватиме підготовку до чергового XXVII

нова ЦК КПРС «Про дальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді». Звичайно, цю роботу не слід сприймати як мобілізацію, тимчасову кампанію. Тут, як і в кожній справі, повинна бути системність і плановість. Чого гріха таїти, ми інколи складаючи плани ідейно-виховної роботи, прагнемо якнайбільше організувати і провести різних вечорів, диспутів, зустрічей тощо. «Кількість проведених заходів — це, звичайно, показник. Але не в тих випадках, коли за великими цифрами криється формалізм в роботі. Будь-яка форма ідейного виховання молоді — це жива, творча справа. З приємністю згадую, як ділилися своїми враженнями студенти нашого факультету від тематичного вечора, присвяченого Дню Перемоги. Організацією і проведенням його займалася заступник секретаря партбюро факультету по ідеологічній роботі Т. Б. Буяльська.

Новий навчальний рік вже зараз повинен стати лотком активної пошуку з тим, щоб навчання у вузі стало для юнаків та дівчат потребою до активної громадської діяльності, умін-

лоді.

Вивчати Леніна, любити Леніна — значить прагнути на ділі наслідувати його прикладу, дійсно вчитися ленінському стилю в роботі і навчанні, стверджувати в наших колективах цей стиль.

Мене, як секретаря партійного бюро факультету, хвилює те, що окремі наші комуністи з числа викладачів проявляють пасивність в роботі, інколи навіть свідомо уникають громадських доручень.

Із створенням окремої партгрупки на кафедрах суспільних наук викладачі цих кафедр практично відійшли від громадської роботи на факультетах.

Ми обговорили у себе, на РГФ, ідею про необхідність концентрації зусиль викладачів кафедр суспільних наук, які працюють на факультеті з метою поліп-

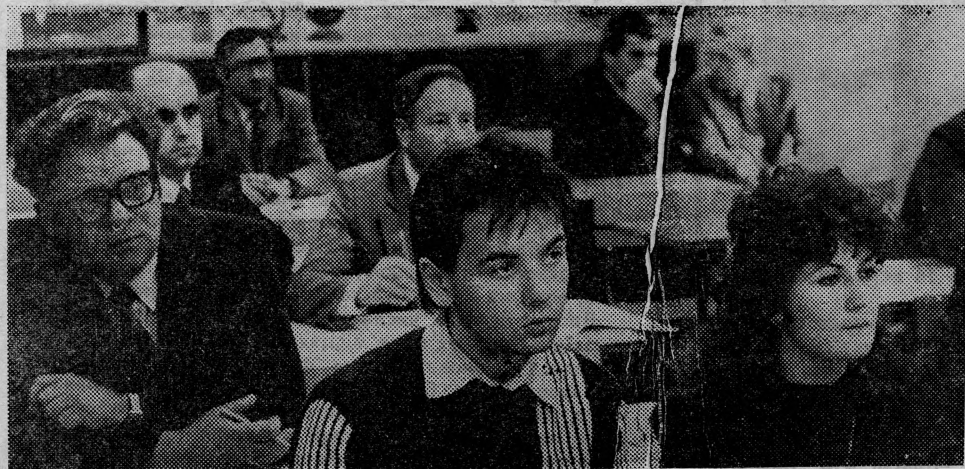
таких секцій повинні бути найдосвідченіші викладачі, вони ж повинні бути одночасно і членами рад факультетів. Що ж стосується викладачів, які ввійдуть до складу цих секцій, то їх кандидатури при переобранні на посаду повинні обговорюватися не на раді інституту, а на раді факультету, тобто там, де вони працюють. Такого досвіду ідейно-виховної роботи набуло в Київському політехнічному інституті. Його схвалив Центральний Комітет Компартії України. Тож і нам варто було б перейняти і запровадити його у себе.

Може, у когось виникне інша думка з цього приводу. Вважаю, що цю проблему варто обговорити в широкому колі викладачів, партійних і комсомольських працівників, усіх тих, хто причетний до виховання інженерних кадрів.

В. КЛОЧКО,
секретар партбюро радіотехнічного факультету.

ВІД РЕДАКЦІЇ: У статті «Емблема. А що за нею?» порушено ще одну, більш важливу проблему організації і вдосконалення стилю партійного керівництва ідеологічною роботою в інституті. Роздуми секретаря партбюро радіотехнічного факультету заслуговують уваги. Запрошуємо деканів факультетів, керівників кафедр суспільних наук, професорсько-викладацький склад цих кафедр, партійних і комсомольських працівників висловитись з приводу порушених питань.

Атеїзму — силу наступальну

Єдині дні наукового атеїзму, які традиційно проводяться в нашому інституті, стали однією з масових форм атеїстичної пропаганди. Вона дає можливість привертати увагу людей до актуальних проблем теорії і практики атеїстичної роботи.

Чітка організація всіх запланованих заходів, добір висококваліфікованих лекторів, постановка таких проблем, що зацікавлюють аудиторію як раз і забезпечу-

ють успіх проведення днів атеїзму.

Живу реакцію у студентів, викладачів і співробітників завжди викликають лекції доцента Вінницького педінституту А. Біленького, лектора планетарію М. Бойка, голови ради наукового атеїзму нашого вузу Р. Сокирянської та багатьох інших лекторів.

На знімку: під час чергового засідання ради наукового комунізму.

Фото О. Володимирова.

ТВОРЦІ МАЙБУТНЬОЇ ТЕХНІКИ

Цей верстат, який привернув увагу майже всіх відвідувачів обласної виставки науково-технічної творчості учнів профтехучилищ, був не зовсім звичайним. Без втручання людини він виконував кілька складних операцій. А досягнуто цього завдяки маніпулятору, який, керуючись заданою програмою, успішно замінює працю верстатника. Створили цей технологічний комплекс учні Вінницького технічного училища № 2 Валерій Лушников, Сергій Рябчук, Юрій Габана на чолі з майстром виробничого навчання Миколою Івановичем Рачком.

Це був лише один із сотні експонатів, представлених на виставці. Умільці з профтехучилищ не лише копіювали сучасну техніку, а й намагались заглянути у її завітрашний день. Зокрема викликали інтерес засоби малої механізації — триколісний трактор з Ольгополю, тракторець з ручним управлінням, який сконструював винахідник Олег Остапенко, потужний «Тул'янець», котрий може виконувати відразу ж одинадцять операцій.

До 40-річчя Великої Перемоги

До кінця 1944 року радянська країна була повністю визволена від німецько-фашистських загарбників. Наші війська розпочали свою визвольну місію народів Західної Європи. Тут радянські воїни проявляли масовий героїзм і відвагу. Тисячі з них Вітчизна відзначила високими нагородами, сотні були удостоєні звання Героя Радянського Союзу. В їх числі 20 вінничан.

На одній з фотографій у Жмеринському краєзнавчому музеї зображений посріблений сивиною чоловік. Стрункий, підтягнутий. На перший погляд і не скажеш, що за плечима цієї людини понад вісімдесят років. І який!

Т. П. Абрамов народився в селі Кацмазові. В двадцятих роках став кадровим військовим, а Велику Вітчизняну зустріч командиром бригади. Він показав себе неперевершеним майстром маневру під час рейдів у тил ворога, захоплення плацдармів.

Визволяв рідне Поділля, Білорусію, Молдавію. Особливо відзначився під час боїв за Польщу. 30 танкістів з бригади і в тому числі він сам за блискуче проведення Вісло-Одерської операції були удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

4 червня 1944 року на жменьку радянських бійців, які першими форсували Прут, фашисти кинули 16 танків, до двох батальйонів піхоти. Та радянські воїни не розгубилися. Боєць Роман Сміщук пляшками із запальною рідиною підпалив 6 танків. Його приклад наслідували інші воїни. Атака була відбита. В 1975 році на батьківщині Героя у Крижополі встановлено йому бюст.

Високого звання за визволення народів Європи також удостоєні А. Бондарчук і В. Порик, М. Надутий і М. Кучерявий, Д. Нагірняк і В. Кравченко, Б. Варава, Бурлака І. М. Васишин, Дахновський Ф., І. Могильчак, С. Сільський, О. Якимчук, Г. Шимко, С. Сиропок. Багатьом з них в містах і селах європейських країн споруджено пам'ятні знаки, їхні імена носять молодіжні загони.

Конкурс триває

4 травня цього року комітет комсомолу інституту разом з профкомом студентів і редакцією газети «За інженерні кадри» оголосили огляд-конкурс стінгазет інституту на краще висвітлення військово-патріотичної тематики до 40-річчя Великої Перемоги. Мета конкурсу — активізувати і посилити роботу по військово-патріотичному та інтернаціональному вихованню студентської молоді, підготувати юнаків до служби в лавах Радянської Армії.

У стінних газетах належить широко висвітлювати роботу партійних, профспілкових і комсомольських організацій факультетів і підрозділів інституту, спортивних гуртків і секцій, пропагувати через вихованців інституту, які нині перебувають в лавах Збройних Сил і які вже відслужили, доблесть Радянської Армії і Військово-Морського Флоту.

ЯК ТОБІ СЛУЖИТЬСЯ?

І ВІУЧКА, І МАЙСТЕРНІСТЬ

Цей лист надійшов до редакції з далекого Красноярського краю від командира підрозділу товариша КАРЕВА, де проходить військову службу вихованець нашого інституту Анатолій Лавренюк.

За період служби, — пише командир підрозділу, — Анатолій зарекомендував себе дисциплінованим воїном. Йому присвоєно військове звання молодшого сержанта. За кілька місяців служби він досконало освоїв військову спеціальність, став спеціалістом другого класу, відмінником бойової і політичної підготовки. Йому довірено командувати відділенням.

Військовий підрозділ, яким командує колишній вихованець Вінницького політехнічного інституту молодший сержант А. Лавренюк, за підсумками зимового періоду навчання став відмінним, а за підсумками червня нинішнього року вийшов на перше місце у військовій частині.

На знімку: командир відділення, молодший сержант А. Лавренюк.

СТОРІНКА ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

ВИРОСТАЮТЬ ПАТРІОТАМИ

У Могилів-Подільському монтажному технікумі багато уваги приділяють військово-патріотичному вихованню учнів. Особливо активізувалась ця робота тепер, у час підготовки до 40-річчя перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

З ініціативи партійної організації тут створено раду військово-патріотичної роботи. Традиційними стали уроки мужності, вечори-зустрічі з колишніми фронтовиками. Запам'яталася учням зустріч з ветеранами війни П. В. Мельничуком, Б. І. Жуковим, Героєм Радянського Союзу, слюсарем ре-

монтно-механічного заводу комунального обладнання П. І. Татарченковим.

Популярний серед майбутніх будівельників краєзнавчо-пошуковий турток. Юні слідопити К. Герасимович, І. Мусіхін, В. Кремлович та інші не тільки детально вивчають історію рідного краю, а й здійснюють експерсії до міст-героїв, місцями революційної і бойової слави. Учні розшукують дані про гарнізон доту № 112, воїни якого 14 днів стримували наступ ворога у районі Могилева-Подільського. Ці експонати поповняють експозицію музею, що відкрито нині на цьому священному місці.

В МУЗЕЯХ ОБЛАСТІ

ПОДАРУНОК КОТОВЦЯ

В музеї Г. І. Котовського, що в селі Ободівці Тростянецького району, зберігається газета «Бессарабське слово» за 15 квітня 1914 року. Передав її музею мешканець міста Умані, колишній кавалерист-котовець Ф. О. Стригунов.

Цікава історія цього експонату. Повернувшись з в'язниці, Г. І. Котовський у 1914 році почав формувати бойовий загін. Щоб знищити загін, на боротьбу з ним були кинуті десятки поліцейських підрозділів.

Про безуспішні дії карателів проти молдавських бідняків через кілька днів Котовський читав своїм побратимам вміщене у названому номері газети повідомлення: «Гачешський становий пристав отримав повідомлення, що в Ганчешському лісі ховається шайка на чолі з відомим Котовським, вирішив влаштувати облаву. Облава тривала кілька годин й супроводжувалася безладною стріляниною. Затримати нікого не вдалося...»

Як розповідав ободівцям Ф. О. Стригунов, котовці, що уникнули переслідування, довго сміялись тоді над невдачею карателів. Тоді ж вони захопили надлишок зброї, що була у загонах, в одному із склепін покійних багачів на Кишинівському кладовищі. Цією операцією керував Ф. О. Стригунов.

Лише в 1940 році під час народного торжества, присвяченого звільненню братів-молдован з-під боярського гніту, гість з України Ф. О. Стригунов згадав про давно забуту схожанку. Він розшував на кладовищі склеп і дістав звідти не лише бойову зброю котовців, що добре збереглася, а й схожану там газету «Бессарабське слово» за 15 квітня 1914 року.

СТОРІНКИ ГЕРОЇЧНОГО ПОДВИГУ

РАДЯНСЬКА ГВАРДІЯ

Нев'яною славою відкрила себе 100-а ордену Леніна стрілкова дивізія, якою в роки Великої Вітчизняної війни командував генерал-майор Русіанов.

Дивізія вступила в нерівну сутичку з фашистськими полчищами вже на четвертий день війни, стримуючи натиск ворога північніше столиці Білорусії. Грамотно організована активна об-

орона не раз змушувала фашистських воєк відступати. Після однієї з контратак наші бійці проринулись вперед на 14 кілометрів. Борючись в оточенні без підтримки танків і авіації дивізія без наказу не відступала ні на крок і зуміла вийти з цього пекла зберігши значну кількість особистого складу і бойової техніки.

Хоробро билися воїни дивізії і в кровопролитних боях під Москвою. «Ні кроку назад — позаду Москва». Цей девіз став нормою поведінки в бою кожного бійця і офіцера. Геройство і мужність стали масовим явищем. З такою ж мужністю боролися загарбниками й інші наші дивізії, захищаючи рідну столицю.

18 вересня 1941 року

наказом Наркома Оборони СРСР за стійкість і мужність, героїську відвагу кілька наших стрілкових дивізій були перетворені у гвардійські стрілкові. Так у битві під Москвою народилась радянська гвардія.

За роки Великої Вітчизняної сотні військових підрозділів були удостоєні цього почесного звання.

В нашому інституті працюють на різних посадах десятки учасників Великої Вітчизняної війни — офіцерів і воїнів-гвардійців. Гідними наслідками славних бойових традицій гвардійців Великої Вітчизняної стали численні юнаки, що закінчили або навчаються в нашому вузі. Серед них колишні сержанти Валентин Литвинов, Олександр Мешковець, Василь Семенюк — нагороджені урядовими нагородами та багатьма іншими студентів. Навчання в інституті вони успішно поєднують з активною громадською діяльністю, виховують своїх однокурсників в дусі самовідданості партії і народу.

В. ГОВОРОВ,
голова секції військово-патріотичного виховання.

[Закінчення. Поч. у № за 14 вересня ц. р.]

ПОВИНЕН сказати, що Федір показав справжню майстерність і вміння при пілотуванні і посадці маловідомої йому машини. Всі були дуже здивовані, побачивши, що із пілотної кабіни бомбардувальника, який приземлився, виліз незнайомий льотчик.

Виявилось, що за нашим літаком був посланий льотний екіпаж. Його командир Євгеній Биков після повернення в полк розповів, як пробирались вони до мене стороною, обминаючи населені пункти. Кругом вже були гітлерівці. Радянські льотчики

трішки не дійшли до нас і спостерігали за нашим зльотом. Вони побачили, як невдовзі з'явилися три ворожих літаки і скинули десант.

Наступного дня полк перелетів на новий польовий аеродром, а Федір Куликов, попрощавшись з нами, відправився у свою частину. ДБ був відремонтований в майстернях, знову введений у бойовий стрій і брав участь у розгромі фашистів під Москвою.

За роки війни мені довелося побувати на багатьох аеродромах, але-зустрітися з Куликовим, на жаль, не довелося.

З того часу минуло багато років, я весь час згадую сміливого і вольового льотчика. Хочеться вірити, що він живий і дасть знати про себе.

А тим часом у перші місяці війни події відбувалися з блискавичною швидкістю. Все було, як у калейдоскопі. Та в усьому відчувалася належний порядок, всяк на війні був зайнятий своїми справами.

Десь у перших числах липня ми одержали наказ розвідати, в яких саме місцях під Смоленськом приховалася танкова колонна фашистів. Було відомо, що фашистська бойова техніка лишилася без пального, вона очікує, поки його доставлять. По обіді вилетіли в район дислокації ворожих танків. Йшли на висоті чотирьох тисяч метрів. Протиник замаскувався у лісі. Щоб розгледіти його розташування, опускаємося на висоту метрів вісімсот. Кружляємо над лісом, помічаємо ворожі прикриття. Так і є, тут скупчено величезну кількість машин. Нас не

обстрілюють, не хочуть виявити себе. Та ми вже зробили свою роботу. Лишається скинути запально-вальні бомби, вказати цим самим координати нашим бомбардувальникам, які ось-ось мали з'явитися. Як тільки бомби полетіли донизу, ліс сколихнувся ворожі зенітки. Тим часом наш літак набирав висоту, до місця розташування фашистської колони наближались радянські бомбардувальники. Наша дев'ятка успішно справилася з поставленим бойовим завданням — танки було знищено.

Є у мене підстави здогадуватися, що з цими танками, до їх знищення нашими бомбардувальниками, вів бій мій брат, артилерист Василь Архипов, який загинув на Смоленській землі.

У перші місяці війни довелося мені часто вилітати на виконання бойового завдання. Наш маршрут пролягав до Кракова, там належало розвідати дислокацію ворожої техніки на аеродромі, залізничному вузлу. Вилітали вдень і вночі, натрапляли на фашистські об'єкти, фотографували, скидали бомби. Ніхто тоді не думав про якийсь перепочинок, все було підпорядковано одному — розгромити ворога, забезпечити просування радянських військ на Захід.

Згадуються мені фронтові друзі, які лишилися в живих, і які, на жаль, не повернулися з поля бою. Ніхто не забутий, ніщо не забуто.

М. АРХИПОВ,
співробітник інституту.

Художнє оформлення сторінки випусника інституту, інженера ВО «Термінал» Олександра ЛОНШАКОВА.

Редактор С. ДЖЕДЖУЛА

«За инженерные кадры» — орган парткома, ректората, профкомов, комитета ЛКСМУ Винницкого политехнического института.

Вінницька обласна друкарня управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі: м. Вінниця, вул. Київська, 4.

БЮ 03449 Зам. 3980.